

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119317857
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119317857.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: N. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, XXX XX U., o zaplatenie 857,67 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/78/2020-116 zo dňa 23.09.2021 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie 857,67 eur s prísl., žiadanej ako dlh vyplývajúci z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 02.10.2013, zamietol.
2. Vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.
3. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 151 ods. 1, § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 3 ods. 1, § 41, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „OZ“), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“).
4. Konštatoval, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 02.10.2013 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému celkovú sumu úveru vo výške 5.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 72 pravidelných mesačných splátkach vo výške 108,50 eur, pri RPMN 19,79 %, ročnej úrokovej sadzbe 15,90 % a priemernej hodnote RPMN 18,84 %. Celková čiastka tak predstavovala 8.062 eur. Ako termín konečnej splatnosti je uvedený deň 25.09.2019. Poplatok za poskytnutie úveru bol vo výške 250 eur. Podľa prehľadu splátok a úhrad (č. I. 12 a nasl.) žalovaný z tejto pôžičky spolu uhradil 6.952,53 eur (započítané na istinu 4.181,95 eur, na úrok 2.770,58 eur). Listom zo dňa 27.03.2019 žalobca vyzval žalovaného k úhrade nedoplatku vo výške 238,89 eur a žiadal ho zaplatiť najneskôr do 1.4.2019. Listom zo dňa 30.05.2019 žalobca oznámil žalovanému, že rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 30.05.2019 a vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru s tým, že jeho dlh predstavuje sumu 917,67 eur.

5. K skúmaniu bonity žalovaného žalobca uviedol, že na posúdenie bonity klienta sa dopytoval v spoločnom registri bankových informácií, a zároveň vychádzal z kreditných a debetných obrátov na bežnom účte žalovaného, ktorý pre neho banka viedla už od roku 2005, pričom žalovanému bol predschválený limit úveru.

6. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Za hlavný predmet plnenia v zmysle európskej judikatúry sa považujú podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú (napr. rozsudok SAIA d AHORROSY MONTE D PIEDAT D MADRID, EU: S: 2010:309, bod 34). Poplatok vo výške 250 eur, ktorý je poplatkom „za poskytnutie úveru“, rozhodne nie je základným plnením úverovej zmluvy a teda nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia. V danom prípade súd neposudzoval cenu ako jej primeranosť k dodanej službe, ale celú dohodu o cene/poplatku za poskytnutie úveru, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané (tzv. teória skutočného plnenia). Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 18Co 109/2011 uviedol, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa. Dodal, že celá zmluva sa posudzuje komplexne, teda nielen výška stanoveného poplatku, čo len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky. Za spornú považoval aj rozhodcovskú doložku v bode 5.5 predmetnej úverovej zmluvy, z ktorej vyplýva, že ak klient (dlžník) nezaškrtnie tam vyznačené políčko s nesúhlasom, banka neodvolateľne navrhuje, aby prípadné spory z tohto obchodu boli rozhodnuté Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie, čo súd považoval z pohľadu spotrebiteľského práva za neakceptovateľné.

7. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj skúmaním bonity zo strany žalobcu smerom k žalovanému. Uviedol, že dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečiť ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. (Poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 1As 30/2015).

8. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žalobca zákonom predpísaným spôsobom (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.) nepreukázal skúmanie bonity žalovaného, preto je poskytnutý úver bez úrokov a bez poplatkov. Žalobcom predložené vyjadrenie o skúmanie bonity žalovaného považoval súd za všeobecné, bez reálneho zaoberania sa dobou, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver (v danom prípade 6 rokov), výškou spotrebiteľského úveru (5.000 eur), analýzy spotrebiteľovho osobného/domáceho rozpočtu a to ako na strane príjmov, tak na strane výdavkov so zohľadnením tiež účelu spotrebiteľského úveru. Zo samotných pohybov, finančných transakcií, na účte klienta - žalovaného nemožno spoľahlivo vyhodnotiť jeho reálnu finančnú situáciu relevantnú pre posúdenie jeho bonity.

9. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný čerpal úver vo výške 5.000 eur a poukázal úhrady celkom vo výške 6.952,53 eur, súd žalobu vzhľadom na vyššie odôvodnenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zamietol.

10. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca nebol v konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov konania a úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, preto mu súd ich náhradu nepriznal.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení. V odvolaní uviedol, že poplatok bol v zmluve uvedený jasne a zrozumiteľne, vyznačený aj tabuľkou spolu s ostatnými kľúčovými podmienkami poskytnutia úveru. Spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa s predmetným poplatkom aj prostredníctvom formulára obsahujúceho štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol poskytnutý pred uzatvorením úverovej zmluvy. Právny základ poplatku za poskytnutie úveru vyplýva z ust. § 499 Obchodného zákonníka, na ktorý nadväzujú aj ustanovenia ďalších právnych predpisov, a to ust. § 53 ods. 6 OZ, § 9 ods. 1 písm. j) a ods. 9 ZoSÚ a § 1 ods. 1 nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. Žalobca poskytnutím úveru celkom jednoznačne poskytol žalovanému plnenie, za ktoré mu prináleží protiplnenie, a to v podobe zmluvných úrokov a výslovne, jasne a zrozumiteľne dohodnutého poplatku. Z posudzovania neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 OZ sú vylúčené tie zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak sú tieto podmienky vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. K rozhodcovskej doložke uviedol, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná a žalovanému nebola upretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. V ďalšom uviedol, že z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je zrejme, že posudzovanie schopnosti dlžníka splácať úver nie je exaktne určené, nie je ustanovený presný postup posúdenia bonity a nie je stanovená ani povinnosť dopytom zisťovať údaje v konkrétnych registroch. Žalobca na posúdenie bonity využil najmä nasledujúce zdroje informácií, a to dopyt do SRBI a prehľad kreditných a debetných obrátov na bežnom účte žalovaného. Za hrubé porušenie povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmach, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Žalobca riadne vykonal dopyt do úverového registra, pričom z tohto dopytu vyplynulo, že žalovaný nemal žiadne zostávajúce ani omeškané splátky prípadných iných úverov. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe.

12. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 09.06.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. Odvolací súd k poplatku za poskytnutie úveru vo vzťahu k ust. § 499 Obchodného zákonníka konštatuje, že predmetné ustanovenie upravuje možnosť dojednania odplaty za tzv. „rezervovanie“ prostriedkov veriteľa pre dlžníka, ide o odplatu za to, že veriteľ od uzavretia zmluvy o úvere s týmito nemôže disponovať a čaká na to, kedy, v akej výške a či vôbec ich dlžník reálne bude čerpať. V predmetnom prípade však žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru a úverová zmluva sú podpísané v ten istý deň, teda žalobcovi je už v čase uzavretia zmluvy zrejme, že dlžník žiada o čerpanie finančných

prostriedkov okamžite, t.j. momentom uzatvorenia zmluvy, a to v plnej výške určenej zmluvou. Obdobie „rezervácie“ prostriedkov tak v danom prípade nenastáva, a preto dojednanie poplatku za poskytnutie úveru je neprijateľné s poukazom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže spotrebiteľovi zaň nie je poskytnuté zo strany veriteľa žiadne protiplnenie. V danom prípade odplatu za poskytnutie úveru predstavuje dojednaný úrok ako cena úveru, a preto nemôže obstať poplatok ani ako ďalšie plnenie toho istého charakteru a účelu, len pod iným názvom. Z neprijateľnej zmluvnej podmienky žalovanému nevznikol nárok na plnenie voči žalobcovi, keďže neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

16. K odvolacej argumentácii žalobcu týkajúcej sa rozhodcovskej zmluvy je potrebné poukázať na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo9/2021 zo dňa 16. 01. 2013, kde Najvyšší súd uvádza: „Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá-ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné podmienky nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť sa oboznámiť pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenie dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 OZ). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súd v napadnutom rozhodnutí správne predmetnú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako formulárovú, nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú obidvoma zmluvnými stranami. Z vykonaného dokazovania ani jednoznačne nevyplývalo, či išlo o samostatnú zmluvu, pretože bolo nesporne preukázané, že predmetnú zmluvu podpísal spotrebiteľ spolu so zmluvou o úvere v ten istý deň, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatnú listinu malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa, a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je koncipovaná na samostatnom tlačive ako rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods.2 OZ nemožno považovať za individuálne dojednanú. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne, spočívalo na strane dodávateľa, ktorý súdu nepredložil o tom žiadne dôkazy na preukázanie opaku, preto súd dospel k správne záveru, že rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne. Na uvedenom závere nemení nič ani dojednanie v bode 2. rozhodcovskej zmluvy, kde je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere. Uvedená skutočnosť nie je dostatočným dôkazom o tom, že tomu tak reálne aj bolo. Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva aj to, že rozhodcovská doložka, ak aj je uzavretá ako samostatná zmluva, ešte neznamená, že bola individuálne dojednaná a že nemôže byť považovaná za neprijateľnú, a teda neplatnú zmluvnú podmienku.“ Odvolací súd iba dodáva, že „dohoda“ o rozhodcovskej zmluve nebola dôvodom na zamietnutie žaloby.

17. Veriteľ si musí splniť povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľskom úvere. Nepostačuje pritom, ak bude vychádzať z objektívne nedoloženého osobného prehlásenia dlžníka o jeho osobných, zárobkových a majetkových pomeroch. Na tom nič nezmení ani to, že dlžník nie je evidovaný v databázach dlžníkov. Už gramatickým a logickým výkladom § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľskom úvere možno dôjsť k záveru, že dostatočnými nie sú informácie získane iba od spotrebiteľa. Odborná starostlivosť predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka. Nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006 Zb., o životnom a existenčnom minime a o priemerných výdajoch obyvateľstva (databáza štatistického úradu) a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018, zo dňa 25.07.2018).

18. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd konštatuje, že tieto nie sú dôvodné. Aj keď žalobca v odvolaní namietal, že zisťoval schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver, a to prostredníctvom reportu zo SRBI a prehľadom jeho kreditných a debetných obrátov na bežnom účte žalovaného, je

potrebné konštatovať, že uvedený postup žalobcu nie je postačujúci a zodpovedajúci požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

19. Pokiaľ ide o žiadosť žalovaného o poskytnutie úveru, z predmetnej žiadosti zo dňa 02.10.2013 vyplýva, že žalovaný v tejto žiadosti síce uviedol, že je ženatý, má vyživovaciu povinnosť k 3 deťom, avšak jeho priemerný čistý mesačný príjem nie je uvedený a nie je uvedený ani jeho zamestnávateľ.

20. Uvedené teda svedčí v prospech záveru, že žalobca poskytol žalovanému úver napriek tomu, že vôbec nemal zistenú výšku jeho príjmov ani výdavkov. Veriteľ vôbec nezisťoval výdavky žalovaného. Nepostačuje, ak bolo zisťované len jeho úverové zaťaženie a ak veriteľ vychádzal z obrátov na účte žalovaného. Ani údaje z účtu žalovaného za obdobie predchádzajúce uzavretiu zmluvy bez zohľadnenia ďalších záväzkov z úverov, ani skutočností, že žalovaný mal v tom čase tri vyživovacie povinnosti bez zistenia príjmov a výdavkov nemôžu viesť k inému záveru, len k takému, že žalobca nedôsledne vyhodnotil bonitu žalovaného.

21. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že bonitu žalovaného preveroval aj prostredníctvom report zo SRBI, odvolací súd konštatuje, že ani preverovanie v uvedenom registri nepostačuje pre zistenie komplexných informácií k posúdeniu bonity žiadateľa o úver. Žalobca vôbec neskúmal výdavky žalovaného (minimálne na stravu, lieky, bývanie). Nemožno súhlasiť s jeho názorom, že skúmanie bonity bolo dostatočné. Žalobca ani neskúmal príjem žalovaného. Nejedná sa preto o konanie s odbornou starostlivosťou v prípade, ak žalobca si tieto rozhodujúce skutočnosti neoveril. Bez zohľadnenia príjmov a rovnako aj výdavkov podľa názoru súdu žalobca nemohol objektívne posudzovať celkovú sociálno - ekonomickú situáciu žalovaného. Iba vzájomným porovnaním príjmov a výdavkov je možné vyhodnotiť, či spotrebiteľ je dostatočne solventný a či pravdepodobne v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky. Vyhodnotiť skúmanie bonity žalovaného zo strany žalobcu je potrebné považovať za úplne formalistické. Žalobca nezohľadňoval ani príjmovú a ani výdavkovú zložku, pokiaľ ide o ekonomický status žalovaného, preto žalobca nemôže úspešne namietat, že konal s odbornou starostlivosťou.

22. Cieľom ust. §§ 7 a 11 ods. 2 ZoSÚ je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká suma, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom žalobca pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

23. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa.

24. Na základe uvedeného správne postupoval súd prvej inštancie, pokiaľ v dôsledku hrubého porušenia povinností žalobcom vyplývajúcim z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ úver poskytnutý žalobcom žalovanému vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov.

25. Správne ďalej súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj na skutočnosť, že žalobca žalovanému poskytol úver vo výške 5.000 eur a žalovaný naň uhradil sumu vo výške 6.952,53 eur, bolo potrebné a správne žalobu žalobcu zamietnuť.

26. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie čo do veci samej zodpovedá aj správne rozhodnutie čo do výroku o trovách konania.

27. Vychádzajúc z uvedeného preto odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, stotožniac sa s odôvodnením napadnutého rozsudku.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odvolacom konaní

neúspešnému žalobcovi nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli, ani si ich neuplatnil.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).